

83. Wallajahbad Light Infantry - Retur fra Aktiv tjeneste, 1921

Introduktion

Følgende artikel blev offentliggjort i The Madras Mail, 5. juli 1921.

83. Wallajahbad Light Infantry - Tilbage fra aktiv tjeneste

Vejrets kontorist var på sin opførsel, da det 83. Wallajahbad Light Infantry om morgenen den 24. juni ankom til Cannanore efter over fire års aktiv tjeneste i Mesopotamien og Den Persiske Golf. Selvom monsunregnen havde faldet næsten uophørligt i ti dage tidligere, blev Wallajahbads begunstiget med en klar, klar morgen til deres detraining og efterfølgende march til kasernen, hvor reparationen blev beundret med pillau forberedt af personalet i Depôt, som for nylig kom til Cannanore fra Trichinopoly for at afvente ankomsten af regimentet fra oversøisk. Alle mændene vil nu gå på en velfortjent orlov i et par måneder før, og begynde igen på fredsfod.

*Indisk infanteri, fra første verdenskrigs tid.
Fra et nutidigt postkort.*

Billedet portrætterer ikke nødvendigvis det 83. Wallajahbad Light Infantry, men er vist her som et eksempel på uniformer fra den indiske hær.

Regimentets historie

I lyset af tilbagekomsten af "Wallajahbads" fra oversøisk vil en kort historisk skitse af dette, et af de ældste af Madras-regimenterne, ikke være malplaceret.

Kendt som det 33. Madras Native Infantry, blev 83rd Wallajahbad Light Infantry opdraget af kaptajn E. Tolfrey i Madras i 1794. Et interessant og værdifuldt dokument nu i Officers Messen er en månedlig tilbagevenden af alle rækker for december 1794, underskrevet af kaptajn Tolfrey og med overskriften "A Monthly Return of the Honorable Company's 33rd Battalion of Native Infantry (5. brigade, kommanderet af kaptajn Edward Tolfrey, Fort St. George, 1. december, 1794."

I 1799 deltog regimentet, nu omnummereret og kaldet 1/12. Regiment af Madras Native Infantry, i den sidste krig med Tippu Sultan, og en del af regimentet var til stede ved angrebet og erobringen af Seringapatam, hvis navn er båret på enhedens farver. I de efterfølgende besværlige år var regimentet konstant i tjeneste i Mahratte-landet og på grænsen til Mysore. I den anden Mahratta-krig deltog regimentet i slaget ved Nagpur, og navnet "Nagpur" er også båret på farverne. I 1824 ved reorganiseringen af Madras-bataljonerne blev regimentet det 23. Wallajahbad lette infanteri, hvilket nummer det beholdt indtil 1903, hvor den nuværende betegnelse blev givet.

Ved oprøret ved Kittoor i 1824 modtog "Wallajahbads" en særlig omtale i en udsendelse fra GOC Bombay for en særlig hurtig tvangsmarch fra Sholapur "uanset hindringen af adskillige brede og hurtige floder, for hvis krydsning de måtte søge. deres egne midler." "Kittoor Day" - regimentsdagen - til minde om denne, fejres årligt den 6. december. Dette ser ud til at have været den sidste aktive notetjeneste, som regimentet var engageret i i mange år, selvom det er interessant at bemærke, at under de 36 år, der sluttede 1835, tilbragte regimentet op mod 23 år i lejr eller i aktiv tjeneste.

Burma og den store krig

I 1885 fortsatte regimentet, under kommando af oberstløjtnant JH Gordon, som en del af ekspeditionsstyrken til Burma, for hvilken det bærer ordene "Burma 1885-87" på regimentsfarverne.

To afdelinger blev ansat i de senere operationer 1891-1902. Udkast blev sendt til det 63. Palamcottah Light Infantry til tjeneste i Kina under Boxer Raising i 1901.

Bandet af et infanteriregiment fra den indiske hær på tidspunktet for Første Verdenskrig. Fra et nutidigt postkort.

Billedet portrætterer ikke nødvendigvis det 83. Wallajahbad Light Infantry, men er vist her som et eksempel på

Indiske hær uniformer.

Dette postkort er erhvervet sammen med det forrige og portrætterer højst sandsynligt soldater fra samme enhed.

Siden udbruddet af den store krig til det nuværende år har det 83. Wallajahbad lette infanteri, eller dele af det, været konstant i felttjeneste. I 1914 blev en fløj 1) af dette regiment sendt for at forstærke det 63. Palamcottah Light Infantry, dets forbindelsesbataljon, før det fortsatte til Østafrika. Ved slaget ved Tanga bestod ofrene af en britisk officer 2) og tolv dræbte sepoyer, sytten sårede og flere fanger, hvoraf en indisk officer og to sepoyer døde. Denne fløj forblev hos det 63. Palamcottah Light Infantry indtil 1916, i december måned, hvilket år de atter sluttede sig til deres egen enhed i Mandalay. I mellemtiden var den anden fløj gået videre til Jask i Den Persiske Golf. Enheden som helhed blev mobiliseret ved Secunderabad i juli 1917 og fortsatte til Mesopotamien, hvor den blev mødt af den fløj, der havde været i Den Persiske Golf.

Efter successivt at være blevet stationeret i Basra, Tanoomah og Nar Oomah, fortsatte regimentet til den nordpersiske styrke ved Hamadan og Kasvin i 1919, hvor ulykke i form af en influenzaepidemi overhalede det, ofrene i perioden 15. december, 1919 til 30. marts, idet de var ikke mindre end 57. I maj 1920 vendte det 83. Wallajahbad lette infanteri tilbage til Mesopotamien, hvor det var stationeret i Kut og Amarah under den arabiske opstand i august-november 1920.

Følgende officerer vendte tilbage fra Mesopotamien med det 83. Wallajahbad Light Infantry:

Britiske officerer: Kaptajn RE Greenhouse (kommanderende), kaptajn EA. Midgley (næstkommanderende), løjtnant FW Deacon, løjtnant JE Heggart, løjtnant ES Simpson, løjtnant JC Robinson (adjutant) og løjtnant GJ Brown (kvartermester).

Indiske officerer: Subadar-major Mohamed Waizullah, og Subadars Shaik Dawwood, Duraiswamy, Muniswamy Rajoo, Jemadars Abdul Azim, John Francis, V. Jacob, Y. Isaac, Mahomed Ghouse, Kasturi, Thiruvengudam, Abdul Jabbar, Sadasvia Naidu, Ralappanb Ardu, , Kolandaveloo og Subbiah Naicker.

Per Finsted

At notere:

1) En fløj betyder normalt en halv bataljon.

2) Den britiske officer var kaptajn JHM Fuller, som døde den 4. november 1914 og huskes på The Tanga Memorial Cemetery (Commonwealth War Graves Commission). Se afsnittet om kirkegårdsrapporter for en liste over 394 navne, hvoraf 392 stammer fra slaget i november 1914. Siden er også mest informativ om regimentnavne.